

Centralna Komisja Egzaminacyjna

Arkusz zawiera informacje prawnie chronione do momentu rozpoczęcia egzaminu.

WPISUJE ZDAJĄCY

KOD

--	--	--

PESEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

*Miejsce
na naklejkę
z kodem*

dyslekija

**EGZAMIN MISTRZELNY
Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO**
POZIOM ROZSZERZONY

MAJ 2011

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 9 stron. Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
3. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
4. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
5. Możesz korzystać ze słowników językowych.
6. Na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.

**Czas pracy:
180 minut**

**Liczba punktów
do uzyskania: 45**

MOU-R1_1P-112

Pisanie własnego tekstu w związku z tekstem literackim zamieszczonym w arkuszu. Wybierz jeden temat i napisz wypracowanie.

Тема 1: На основі аналізу творів Дмитра Павличка *Ти зрікся мови рідної* та Василя Симоненка *Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок* розглянь питання патріотизму. Зверни особливу увагу на засоби вираження проблеми.

Дмитро Павличко

Ти зрікся мови рідної

Ти зрікся мови рідної. Тобі
Твоя земля родити перестане,
Зелена гілка в лузі на вербі
Від доторку твого зів'яне! [...]

Ти зрікся мови рідної. Ганьба
Тебе зустріне на шляху вузькому...
Впаде на тебе, наче сніг, журба –
Її не понесеш ні кому!

Ти зрікся мови рідної. Нема
Тепер у тебе роду, ні народу.
Чужинця шани ждатимеш дарма –
В твій слід він кине сміх – погорду!

Ти зрікся мови рідної...

Павличко Д., *Ти зрікся мови рідної*, [w:] *Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. (у трьох книгах)*, Кн. III, Київ 1994, с.178.

Василь Симоненко

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок

Є тисячі доріг, мільйон
вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси,
І спати, обнявши власного снопа.

Бо нива – це моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон

вузьких стежинок

Мене на ниву батьківську веде...

Симоненко В., *Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок*, [w:] *Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. (у трьох книгах)*, Кн. III, Київ 1994, с. 274.

Тема 2: На основі аналізу фрагментів наведених творів Михайла Коцюбинського *Цвіт яблуні* та Василя Стефаника *Новина* порівняй спосіб зображення головних геройів.

Михайло Коцюбинський

Цвіт яблуні

Етюд

Я щільно причинив двері од свого кабінету. Я не можу... я рішуче не можу чути того здушеного, з присвистом віддиху, що, здається, сповняв собою весь дім. Там, у жінчині спальні, вмирає моя дитина. Я ходжу поному кабінету, ходжу вже третю безсонну ніч, чуткий, як настроєна арфа, що гучить струнами од кожного руху повітря [...]. За чорними вікнами лежить світ, затоплений ніччю, а моя хата здається мені каютою корабля, що пливе десь у невідомому чорному морі разом зо мною, з моєю тugoю і з моїм жахом. Мені дивно, що я усе помічаю, хоч горе забрало мене цілком, полонило [...]. А я ходжу. Рівним, розміреним кроком, через усю хату, з кутка в куток. З кутка в куток [...]. Воно завжди викликає у мене настрій, почуття зв'язку з далеким минулим, із життям моїх пращурів. Щось є просте й міле у тій промові калатала, якою воно серед тиші й безлюдя обіцяє боронити спокій твого сну... Чому б мені не взяти такої ночі до того епізоду розпочатого мною роману, де Христина, покинувши свого чоловіка, опинилася раптом із великого города у глухому містечку? [...]

Я стрепенувся. Боже! Що зо мною? Чи я забув, що у мене вмирає дитина? Я приклад ухо до дверей. Свистить? Свистить... Як їй трудно дихати, як вона мучиться, бідна пташка... Мені самому сперло віддих у грудях од того свисту, і я починаю глибоко втягати повітря, дихати за неї, наче їй від того легше буде... Х-ху!

Однак мене морозить... Щось од спини розлазиться холодними мурашками по всьому тілу, і щелепи трясуться... Я не спав три ночі... мене гризе горе, я втрачаю єдину й кохану дитину... І мені так жалко стає себе, я такий скривдженій, такий біdnий, одинокий, я весь кулюся, лице мое жалібно кривиться, і в очах крутиться гірка слізоза... [...] Чи то мені здається, чи справді свист тихшає? Що ж воно - кінець? [...] Ох, як мені гидко, як мені страшно, як ся свідомість ранить мое батьківське серце... Я не витримаю більше... Геть, геть із дому якомога швидше...

Цвітуть яблуні. Сонце вже встало і золотить повітря. Так тепло, так радісно [...].

А моя пам'ять, той нерозлучний секретар мій, вже записує і сю безвладність тіла перед цвіту яблуні, і гру світла на посинілих лицах, і мій дивний настрій...

Я знаю, нашо ти записуєш усе те, моя мучителько! Воно здається тобі... колись... як матеріал...

Моя мила донечко, ти не гніваєшся на мене?

Чернігів, 1902

Коцюбинський М., *Цвіт яблуні*, [w:] *Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики XX ст. (у трьох книгах)*, Кн. I, Київ 1994, с. 99-105.

Василь Стефаник

Новина

У селі сталася новина, що Гриць Летючий утопив у ріці свою дівчинку. Він хотів утопити і старшу, але випросилася. Відколи Грициха вмерла, то він бідував. Не міг собі дати ради з дітьми без жінки. Ніхто за нього не хотів піти заміж, бо коби-то лишень діти, але то ще й біда і нестатки. Мучився Гриць цілі два роки сам із дрібними дітьми. Ніхто за нього не знат, як він живе, що діє, хіба найближчі сусіди. Оповідали вони, що Гриць цілу зиму майже не палив у хаті, а зимував разом із дівчатами на печі.

А тепер усе село про нього заговорило.

То прийшов він вечором додому та й застав дівчата на печі.

– Дедю, ми хочемо їсти, – сказала старша, Гандзуня.

– То їжте мене, а що ж я дам вам їсти? Аді, є хліб, та й начинєтесь!

Та й дав їм кусень хліба, а вони, як щенята коло голої кістки, коло того хліба заходилися [...].

Гриць глянув на них із лави і погадав: «Мерці» – і напудився так, що аж його піт обсипав. Чогось йому так стало, як коли би йому хто тяжкий камінь поклав на груди. Дівчата глемедали хліб, а він припав до землі і молився, але щось його тягнуло все глядіти на них і гадати: «Мерці!»

Через кілька день Гриць боявся сидіти в хаті, все ходив по сусідах, а вони казали, що він дуже журився. Почорнів, і очі запали всередину так, що майже не дивилися на світ, лиш на той камінь, що давив груди.

Одного вечора прийшов Гриць до хати, зварив дітям бараболі, посолив та й кинув на піч, аби їли. Як попоїли, то він сказав:

– Злізайте з печі та підемо десь у гості [...].

Спускалися в долину до ріки. Гриць стреготав зубами, аж гомін лугом розходився, і чув на грудях довгий огнєвий пас, що його пік у серце і в голову. Над самою рікою не міг поволі йти, але побіг і лишив Гандзуню. Вона бігла за ним. Гриць борзенько взяв Доцьку і з усієї сили кинув у воду.

Йому стало легше, і він заговорив скоро:

– Скажу панам, що не було ніякої ради: ані їсти що, ані в хаті затопити, ані вітрати, ані голову змити, ані ніц! Я си кари приймаю, бо-м завинив, та й нашибеницу!

Коло нього стояла Гандзуня і говорила так само скоро:

– Дедику, не топіть мене, не топіть, не топіть! [...]

– Ні, ні, не буду, але Доці вже ліпше буде, як тобі. То вертайси до села, а я йду мелдуватиси. Аді, оцев стежечков йди, геть, геть аж угору, а там прийдеш до першої хати, та й увійди, та й кажи, що так і так, дедя хотіли мене утопити, але я си віпросила та й прийшла, аби-сте мене переночували. А завтра, кажи, може би, ви мене де наймили до дитини бавити. Гай, іди, бо то ніч [...].

Гандзя взяла бучок і пішла лугами.

Гриць закочував штани, аби перейти ріку, бо туда була дорога до міста. Вступив уже у воду по кістки та й задеревів.

– Мнєоца і сина і світого духа амінь. Очинаш іжи єс на небесі і на землі...

Вернувшись і пішов до моста.

Стефаник В., *Новина*, [w:] Василь Стефаник, Київ 1966, с. 52-55.

WYPRACOWANIE

na temat nr

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)

PESEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

MOU-R1_1P-112

WYPEŁNIA ZDAJĄCY

Miejsce na naklejkę
z nr PESEL

WYPEŁNIA EGZAMINATOR

Temat: **1** **2**

	Punkty												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Rozwinięcie tematu	☐												
	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
	☐												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8				
Język	☐												
	☐												
	☐												
Kompozycja	0	1	2										
	☐	☐	☐										

SUMA PUNKTÓW	<input type="text"/> <input type="text"/>
D	☐
	0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
J	☐
	0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

KOD EGZAMINATORA

.....
Czytelny podpis egzaminatora

--	--	--

KOD ZDAJĄCEGO